

Zo'n klein stukje grond....

(Die falsche im arm)

Blijspel in drie bedrijven

door

WOLFGANG BRÄUTIGAM

vertaling

HAN MANRHO

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ZO'N KLEIN STUKJE GROND.... - DIE FALSCHER IM ARM** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WOLFGANG BRÄUTIGAM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

TOM ANREEP - kleermaker, ca. 30 jaar, goedmoedig en slagvaardig.

GERDA ANREEP - vrouw van Tom, ca. 25 jaar, liefdevol en aardig.

MARIA ANREEP - moeder van Tom, ca. 65 jaar, licht vergeetachtig.

MAX WOLDRING - werkcollega van Tom, ca. 30 jaar, niet op zijn mondje gevallen, opgewekt.

SABINE - schoolvriendin van GERDA, aardige verschijning.

KAREL SNOEIER - postbode, 35 jaar, dom gespeeld

GRETHA DEINING - buurvrouw, ca. 65 jaar, typisch nieuwsgierige dorpsroddelaarster.

ANNA HOVEN - goede vriendin van GERDA's vader, ca. 50 jaar, deftige dame uit de stad.

LINDA HOVEN(H) - schoonzuster van ANNA, ca. 45 jaar, soortgelijke optreden als ANNA.

PAUL SCHONEWILLE - notaris, ca. 50 jaar, typisch een ambtenaar.

MOESKER - wethouder van Financin, ca. 55 jaar, lijkt 'zo link als een looien deur' - maar is het niet.

DECOR:

Eenvoudige, gewone huiskamer. Van het publiek uit gezien links een open doorgang naar de keuken. Middenachter de buitendeur. Rechtsachter en open doorgang naar de slaapkamer. Rechtsvoor deur naar de strijkkamer, die vanaf het toneel op slot te doen is. Linksvoor haard met een bank, in het midden een tafel met vier stoelen, rechtsachter naast de middelste deur een dressoir o.i.d. De uitgang rechtsachter suggereert een trap, alsof men daar naar boven kan.

EERSTE BEDRIJF

Tom is bezig met zijn werk - al of niet achter de naaimachine - en merkt niet dat zijn vrouw binnen komt.

GERDA (*van links op met boodschappentas en -briefje, noteert wat ze gaat kopen*): Wat heb ik verder nog nodig? Even kijken...

TOM (*merkt Gerda nu*): Goeie morgen, Gerda. Ik had helemaal niet gemerkt dat je uit bed was. (*begroetingskus*)

GERDA: Ja, als jij aan het werk bent, zie je en hoor je niks anders meer.

TOM: Wat ben je aan het doen?

GERDA: Boodschappenbriefje voor het weekend gemaakt. Heb jij wat geld voor me?

TOM: Natuurlijk, ook al is het m'n laatste geld van de maand. (*pakt zijn portemonnee en geeft haar een bankbiljet*)

GERDA: Dat dacht ik ook al. (*opgewekt*) Maar volgende week is het de eerste en dan krijgen we weer geld.

TOM: Ik ben blij dat ik toen die baan in de kledingfabriek heb aangenomen. Wanneer me dat niet gelukt was hadden we nu mooi op een houtje zitten bijten. Maar wie had ooit kunnen denken dat geen mens meer een maatcostuum koopt.

GERDA: Misschien moet ik maar eens kijken of ik ergens ook een baantje kan vinden.

TOM: Dat is niet nodig. Ik heb me heilig voorgenomen dat ik in m'n eentje voor mijn gezin zorg. Tja, en nu is er niet eens geld genoeg tot de volgende maand.

GERDA: Maak je daar maar geen zorgen om, het komt toch op een of andere manier wel goed. Hoofdzaak is, dat we gezond zijn en van mekaar houden.

TOM: Gelijk heb je. Maar in geval van nood kunnen we het stukje grond van mijn grootvader verkopen...

GERDA (*onderbreekt Tom*): Nou moet je ophouden. Dat hebben we voor eens en altijd afgesproken. (*staat op om boodschappen te gaan doen*) Het was van jouw grootvader. Dus blijft het jouw beslissing, maar je weet hoe ik erover denk. En bovendien: er gebeurt zo vaak iets waar je helemaal niet aan denkt... Ik ga boodschappen doen. (*afscheidskus*) Tot straks! (*af*)

TOM (*gaat weer aan het werk*): Als ik mijn Gerda toch niet had. (*werkt en vertelt intussen*) We zijn nou drie jaar getrouwd en nog geen dag hebben we genoeg geld gehad. 't Is ook een soort kruis dat een mens moet dragen. Wie koopt er tegenwoordig nog een mooi, handgemaakt pak? Maar mijn vader stond er op dat ik het kleermakersvak leerde en

nu zit ik zowat de hele dag in een kledingfabriek en doe niks anders als knopen aannaaien. Nou ja, klagen helpt niks. Laten we maar tevreden zijn met wat we hebben. *(links af)*

KAREL *(postbode in uniform, komt snel op door de middendeur)*: Traraa, traraa, de post! *(merkt dat er niemand is)* Oh, er is niemand, en ik m'n benen zowat uit mijn lijf rennen om een haastige spoedbrief te bezorgen. Ik heb zowat geen adem meer over... Ik moet eigenlijk maar even uitrusten van de stress van een postbode in functie. *(gaan aan tafel zitten)*

TOM *(van links op met krant)*: Aha, meneer de postbode. Zo Karel, wat zit jij al vroeg in de middag in onze kamer. Heb je niks meer te doen? *(gaat aan tafel zitten)*

KAREL: Kalm een beetje. Voor je zit een dienstbewuste postbode zijn functie uit te oefenen. *(staat op, doet nu officieel)* Is je vrouw Gerda er niet? Ik heb een aangetekende brief voor haar.

TOM: Nee, die is boodschappen doen. Je kunt mij die brief wel geven.

KAREL *(ambtelijk)*: Geen denken aan. Dat zou een grof dienstverzuim zijn. Ik moet de brief persoonlijk aan de geadresseerde Gerda Anreep overhandigen en ze moet tekenen voor ontvangst. *(gaat weer zitten)* Ik wacht hier wel tot ze terug is.

TOM: Ik hou je niet tegen. Intussen lees ik de krant, als je dat niet erg vindt.

KAREL: Waarom zou ik. Geef mij ook maar een stuk. *(ze lezen beide de krant. (Hier kan men plaatselijke nieuwtjes tussenvoegen!))* Kun jij je indenken wat voor bijzondere kwaal de dokter laatst bij me heeft ontdekt?

TOM: Wat voor wonderlijke kwaal moet dat dan wel zijn?

KAREL: Dat weet ik ook niet zo precies. Ik zie soms dingen die er helemaal niet zijn. *(korte stilte. Gooit de krant op tafel en staart dramatisch voor zich uit)* Ik zie pal voor me een glas bier staan.

TOM *(verbaasd)*: Maar ik zie niks...

KAREL: Dat is 't wonderlijke. Ik zie het alleen maar. En vandaag zie ik het zo duidelijk, ik ruik het zelfs.

TOM *(heeft Karel door)*: Dat noem ik nog eens geraffineerd... Nou ja, ik ben ook de beroerdste niet. Ik haal wel wat voor je op. *(staat op, haalt fles en glas en schenkt in)* Zo, nou kun je je kwaal een beetje onder de duim krijgen...

KAREL *(drinkt)*: Ik voel me al een stuk beter. Ik drink er direct nog een. *(schenkt zichzelf in en drinkt)*

MOESKER *(op vanuit de voordeur, overdreven vriendelijk)*: Goedendag, beste Tom. Hoe gaat het met lichaam en ziel? Alles gezond en opgewekt?

TOM: Zo'n gangetje, of beter gezegd, we laten het ons niet slecht gaan.
Wat wenst u?

MOESKER: Ik heb een nieuw costuum nodig voor de volgende verkiezingen. Dus dacht ik, laat ik een inwoner van mijn gemeente eens een genoegen doen.

TOM: Dat vind ik erg aardig van u.

MOESKER: Als je tijd hebt, mag je gelijk de maat wel nemen.

TOM: Natuurlijk. Doet u uw jas maar uit, dan beginnen we direct.

Tom probeert in de volgende scene vergeefs de maten te nemen, want de wethouder loopt onophoudelijk heen en weer.

KAREL: Zeg Tom, heb je wel zoveel stof in huis, dat je voor meneer de wethouder een pak kunt maken?

MOESKER: Ik plak jou nog eens achter het behang. Voor mijn leeftijd heb ik nog best een aanvaardbaar postuur. Ik doe namelijk twee keer per week aan sport.

KAREL: Ik weet 't al. Gewichtsheffen in de halve literklasse zeker...

MOESKER : Kom nou. 't Afgelopen jaar ben ik in september elke dag op de fiets naar het raadhuis gereden.

KAREL: Dat deed u ook, omdat u anders te weinig stemmen krijgt van de Groenen.

TOM (*zenuwachtig*): U moet rustig blijven staan, anders wordt 't niks. (*neemt de maat en noteert die intussen in zijn boekje*) Nu even uw armen wijd. (*wethouder doet het en Tom neemt de buikmaat*) Een meter acht.

MOESKER (*ontzet*): Hoeveel?

TOM: Een meter acht.

MOESKER: Dat klopt niet. Meet het nog eens na.

TOM (*doet het. Wethouder trekt zichtbaar zijn buik in*): Maar vijfennegentig centimeter! (*noteert het verbaasd*)

MOESKER: Dat zit meer in de buurt.

TOM: Wat voor kleur moet het pak hebben?

MOESKER: Bij voorkeur zou ik rood kiezen, vanwege de partij, maar voor de gelegenheid waarvoor ik het gebruiken wil, heb ik liever een visgraat.

TOM: Dat is te regelen.

MOESKER: Omdat ik hier toch ben: heb je de brief van de gemeenteraad al gekregen?

TOM: Aha, de aap komt uit de mouw. Ik dacht direct al dat er nog iets anders achter het costuum stak. Ja, natuurlijk heb ik de brief gekregen.

MOESKER: En - hebben we je een eerlijk aanbod gedaan?

TOM: Dat wel. Maar ik heb u al wel honderd keer gezegd, dat ik dat stuk grond niet verkoop. U weet precies, dat ik een poos geleden die grond van mijn grootvader heb geërfd, met de voorwaarde dat zijn achterkleinkind er later op mag bouwen.

MOESKER (*al iets geprikkeld*): Ik begin er ook niet nog eens over. Je opa zou vast erg trots zijn als hij wist dat op zijn grond het nieuwe centrum van de gemeente gebouwd werd. En bovendien is veertigduizend gulden toch een mooie handvol geld voor een paar vierkante meter?

TOM: Al zou u me zestigduizend gulden geven, ik verkoop 't niet.

MOESKER: Oude stijfkop. Mijn laatste bod is vijfenveertig duizend gulden.

KAREL (*heeft in de tussentijd zo het een en ander gedronken*): Maar meneer de wethouder, waar hebt u leren rekenen? Hij zei zestigduizend gulden. Je moet er dus nog een paar duizend bij doen.

MOESKER: Houd jij je er maar mooi buiten, postzegellikker. Om de zaak af te ronden: ik laat het contract opnieuw maken met een bedrag van zestigduizend gulden. Ik stuur de notaris dan wel even langs met de papieren. Je hoeft ze alleen maar te ondertekenen.

TOM: Ik zal er nog eens over nadenken.

MOESKER: Je wordt eindelijk verstandig, merk ik. - Ik groet jullie allebei.
(*af door de middendeur*)

TOM: Hij praat helemaal niet meer over zijn costuum. Typische politicus, veel geschreeuw en weinig wol.

KAREL (*licht aangeschoten*): Je hebt een mooie winst gemaakt in een paar minuten onderhandelen...

TOM: Gelijk heb je. Maar... ik kan toch niet tegen de laatste wil van mijn grootvader de grond verkopen? Mijn vader heeft 't ook niet gedaan, dus dan moet ik het ook niet doen. En bovendien hebben we ook ons huurhuis te danken aan mijn grootvader.

GRETHA (*door voordeur, heeft gescheurde rok bij zich*): Dag allemaal!

KAREL: O help, daar is het wandelende roddelblad van... (*plaats waar gespeeld wordt*)

GRETHA: Wat deed de wethouder bij jullie?

KAREL: Het gaat je helemaal niks aan, wat die wilde. Maar als je 't perse wilt weten: Tom is voorgedragen voor een lintje op Koninginnedag.

GRETHA: Hoe bestaat 't! En waarom dan wel?

KAREL: Hij krijgt een lintje omdat-ie het al vijf jaar heeft volgehouden met jou als buurvrouw.

GRETHA: Jij bent gek. (*tegen Tom*) Tom, kijk eens wat me overkomen is? Blijf ik me daar toch net aan het prikkeldraad hangen met mijn goeie rok. Denk je dat je dat onzichtbaar kunt maken? Is je vrouw

weg? Hebben jullie ruzie gehad? Of kunnen jullie geen kinderen krijgen?

TOM (*gelaten*): Ja - ja - nee - nee.

GRETHA: Wat heeft dat ja - ja- nee- nee te betekenen?

TOM (*legt de krant opzij*): Dat waren de antwoorden op je vragen. (*aapt de vragen na, geeft de antwoorden gewoon*) Of ik het nog een keer kan maken? - Ja, dat kan ik. Is je vrouw weg? - Ja, die is niet thuis. Hebben jullie ruzie gehad? - Nee, we mogen elkaar net zo graag als op de eerste dag. Krijgen jullie geen kinderen? - Nee, de ooievaar vindt het nog te koud.

GRETHA (*nieuwsgierig*): En waar is je vrouw dan?

TOM (*schreeuwt haar toe*): Naar de supermarkt! Boodschappen doen!

GRETHA (*beledigd*): Waarom schreeuw je zo? Ik mag toch wel gewoon wat vragen?

KAREL (*tipsy*): Eentje, dat kan nog. Maar jij had er intussen al zes of zeven. (*telt op zijn vingers andere getallen*)

GRETHA: Je zit de heleboel door elkaar te halen. Enne - jij hebt er helemaal niks mee te maken. Trouwens, waar was jij vannacht om twee uur?

KAREL: Blij dat ik jou heb. Ik was zo dronken dat ik niet meer wist hoe laat ik vannacht thuis kwam. Dank je voor deze informatie.

GRETHA: Laat maar zitten. Als ik hier nu niet welkom ben, dan kom ik later nog wel terug als Gerda thuis is. (*laat rok achter, af door de middendeur. Tijdens het weggaan*) Dat van dat lintje moet ik direct aan de anderen vertellen...

TOM: Die heb je mooi de waarheid gezegd.

KAREL: En 't is nog waar ook. Dat de... (*huis aan huiskrant, o.i.d.*) haar nog niet ontdekt heeft. Ze weet al van een brand af voordat het huis gebouwd is. En met een verspreidingsgebied als 't hare sparen ze een massa papier uit.

TOM: Gelijk heb je. (*ze lachen allebei. Tom ziet de halflege fles*) Kijk nou. Zeg eens eerlijk, waarom probeer je uitgerekend op mijn kosten beter worden van die merkwaardige kwaal van je? Hoe krijg je 't trouwens voor elkaar om zo vroeg op de dag al zoveel alcohol te drinken?

KAREL: Dat is helemaal geen alcohol. Bij dit weer is het zoiets als een antivriesmiddel.

TOM (*staat op en gaat links af met de rok*): Kijken of ik de rok nog kan redden.

KAREL: Waarom maak jij je er zo druk over? Als ik op deze manier mijn kostbare dienstdag opoffer, dan mag daar best een slokje tegenover staan. (*ziet een vaas met bloemen*) Let op, een postbode weet zich

altijd te behelpen. (*giet de fles weer vol met water uit de vaas*) Zo, nou ziet niemand meer, dat ze hier zoveel gedronken hebben. (*gaat weer zitten*)

GERDA (*met boodschappentas op door voordeur*): Zo, daar ben ik weer! Hé, Karel. Jij hier? Waar zit jij op te wachten?

KAREL: Op jou. Ik heb me toch een haastige spoedbrief voor je van notaris Vink uit Alkmaar! Als je hier wilt tekenen voor ontvangst...

GERDA (*ondertekent en neemt brief in ontvangst*): Echt aardig van je, dat je zo lang op me gewacht hebt.

KAREL (*wijst op de fles*): Het was me een waar genoegen.

GERDA: Ik snap het al. Nog een glaasje?

KAREL: Nee, dankjewel. Liever niet. Eentje was al genoeg, want ik ben in functie. Dus: het ga je goed! (*slingerend af door de voordeur*)

GERDA (*bergt de fles op*): Die is vast ziek. Hij heeft genoeg aan één glaasje. (*gaat op de bank bij de haard zitten en leest de brief, wordt daarbij steeds angstiger*) Grote goedheid nog an toe!

TOM (*van links op. Kijkt naar zijn vrouw*): Slecht nieuws, Gerda?

GERDA (*schrikt en gaat gauw op de brief zitten*): Was er dan post?

TOM (*gaat naast zijn vrouw zitten*): Kom nou, Gerda. Er is iets, dat zie ik aan je.

GERDA (*probeert gewoon te doen*): Wat zou er dan met me zijn?

TOM (*begrijpend*): Ach, wijffie van me. Je weet toch, dat ik niet kwaad op je kan zijn. Je kunt me echt alles vertellen wat je op je hart hebt.

GERDA (*opgelucht*): Goed, je had me dus door. Maar je mag niet op me schelden.

TOM: Erewoord! Ik scheld niet.

GERDA: Je weet toch, dat ik vijf jaar geleden, toen mijn vader stierf, zomaar vijfduizend gulden kreeg als bruidsschat.

TOM: En of ik dat weet. Maar ik ben met je getrouwd omdat ik van je hield en niet vanwege het geld.

GERDA: Twee weken geleden is het tweede deel van het testament van mijn vader open gemaakt.

TOM: Daar heb je me nooit wat van gezegd.

GERDA: Dat wil ik je nou juist graag vertellen. De notaris uit Alkmaar schreef me drie weken geleden dat mijn vader een stuk grond van negenhonderd vierkante meter voor mij heeft bestemd. Maar dat krijg ik alleen als ik iets verstandigs van mijn leven gemaakt heb.

TOM: Dat heb je toch? Je bent immers met mij getrouwd?

GERDA: Jazeker. (*verlegen*) Maar om eerlijk te zijn, ik heb mijn antwoord aan de notaris een beetje overdreven. Ik was zo bang dat een ander de grond zou krijgen. (*geestdriftig*) Ik heb van jou een meesterkleermaker gemaakt, met een eigen bedrijf, een auto met chauffeur

en een eigen kamermeisje.

TOM (*nijdig*): Wat bezielt jou? (*luid*) Is het jou in je bol geslagen?

GERDA (*huilerig*): Je hebt beloofd dat je niet zou gaan schelden. Enne... ik heb 't met goeie bedoelingen gedaan. Ik wou alleen maar een beetje indruk maken. En vergeet niet dat we dat stukje grond goed kunnen gebruiken.

TOM (*weer kalm, troost haar*): Dat is ook wel zo, maar we moeten er niet om liegen.

GERDA: Daar is 't nou te laat voor. (*verlegen*) 't Grote probleem komt nog. Meneer de notaris schreef me vandaag, dat een goeie kennis van mijn vader, ene Anna Hoven, vandaag nog bij ons langs komt om te kijken of alle gegevens kloppen.

TOM: Ik zeg je eerlijk: dan zitten wij mooi in de puree. En hoe in 's hemelsnaam krijgen we in een mum van tijd een eigen firma, een auto met chauffeur en een kamermeisje?

GERDA: Ik weet best dat dat niet gemakkelijk is. We moeten doen alsof. 't Is toch maar voor een paar dagen.

TOM: Doen alsof... Moet ik me soms verkleden als kamermeisje?

GERDA: Natuurlijk niet. Maar probeer in elk geval mee te denken hoe we ons hier uit redden...

TOM (*probeert geestig te zijn*): Ik weet 't. We lenen de auto van de wethouder, de pastoor wordt onze butler en de voorzitter van de Plattelandsvrouwen is het nieuwe kamermeisje.

GERDA: Hou nou op met leuk doen. Ik kan er echt niet om lachen. (*denken allebei even in stilte na*) Nou ja, ik kan altijd Sabine - je weet wel, m'n schoolvriendin - vragen als kamermeisje. Die is me nog wat schuldig.

TOM: Je brengt me op een idee. Ik kan Max vragen of hij geen butler wil spelen bij ons. Hij heeft een dikke Mercedes en zoals ik hem ken, is hij best te porren voor zo'n grap.

GERDA: Dat zou mooi zijn...

TOM: En wat betreft de eigen zaak, ik leid die mevrouw gewoon door de fabriek rond en doe dan net alsof die van mij is.

GERDA: Denk je dat dat kan?

TOM: Vast wel. Ik heb toch een sleutel en de chef is het weekend zeker weg. Ik ga direct naar Max om met hem te praten over zijn auto en zijn rol als butler. Volgens mij doet Max onmiddellijk mee.

GERDA: En ik bel nu Sabine op, zodat ze met de eerstvolgende bus kan komen. (*Tom af door de middendeur. Gerda links af met haar boodschappen. Maria met koffer en hoed, komt op door middendeur*)

MARIA: Zo, daar ben ik. (*zet de koffer direct naast de deur, zodat hij niet opvalt*) Jullie geliefde mammië is er! Wat een verrassing, hè? (*ziet dat*)

er niemand in de kamer is) Op z'n minst had er toch iemand moeten zijn. Maar 't lijkt er meer op, dat er geen mens thuis is. Waar zijn ze toch? *(wil links gaan zoeken)*

GRETHA *(op door middendeur)*: Zie je wel, ik heb me niet vergist. Dat is echt Maria. Goeiedag Maria. We hebben mekaar al een eeuwigheid niet meer gezien. *(opgewekte omarming)*

MARIA: Die Gretha. Hoe gaat het toch met je?

GRETHA: Nou ja, zoals het met een oude vrouw gaat. Kwaaltje hier, kwaaltje daar. Maar zolang een mens 's morgens opstaat zonder dat het ergens zeer doet, weet je in elk geval dat je niet dood bent.

MARIA: Mooi gezegd, Gretha. Ik hoor niet zo best meer. *(kijkt even om zich heen of er niemand komt)* Maar in vertrouwen gezegd, wat ik moet horen hoor ik nog prima. En vandaag wil ik mijn jongetje en zijn vrouw verrassen.

GRETHA: Wat doe jij zo de hele dag?

MARIA: Weet je, ik ben bijna de hele dag op pad. Uitstapjes met de seniorenclub, meedoen met de Plattelandsvrouwen, en ik ga ook vaak mee met die koopjesreizen met de bus.

GRETHA: Ik ga nooit meer met een bus weg, sinds dat ongeluk hier in de buurt, toen een dubbeldekker onder de brug bleef vastzitten.

MARIA: Zoiets houdt mij niet tegen, hoor. En in een dubbeldekker zit ik altijd helemaal onderin. Maar waar ben jij de hele dag dan mee bezig?

GRETHA: Zoals ik net al zei. Ik heb elke dag wel iets anders dat me zeer doet. En dan ga ik dus zowat elke dag naar de dokter. Maar eerlijk gezegd, ik ga vooral omdat ik de jonge dokter zo'n aardige man vind. En weet je, in de wachtkamer hoor ik altijd wel wat nieuwtjes. Er is maar een ding dat me hindert aan dokters.

MARIA: Wat dan?

GRETHA: Toen ik een jaar of twintig was, moest ik me altijd helemaal uitkleden als er wat te onderzoeken was. Toen ik vijftig was, hoefde ik alleen maar m'n bovenlichaam vrij maken. En sinds ik 65 ben, is het bijna altijd genoeg wanneer ik m'n tong uitsteek. *(doet het)*

MARIA: Je gevoel voor humor ben je nog niet kwijt geraakt...

GRETHA: Weet je wat? Als er niemand thuis is, kun je best even met mij meegaan. Dan kun je gelijk wat van m'n hollandse likeur proeven die ik dit jaar gekocht heb.

MARIA: Geen slecht idee. Kom op. *(beide af door de middendeur. Koffer blijft staan)*

GERDA *(van links op)*: Zo, Sabine weet ervan. Ze komt met de eerstvolgende bus, zei ze.

TOM *(door de middendeur op)*: Daar ben ik weer. Mijn opdracht is af. Max had er ontzettend veel zin in. *(speelt voor butler)* Hij wilde al heel

lang eens zo'n hark van een butler spelen. Hij komt er direct aan.

GERDA: Echt waar? Laat dan die mevrouw maar komen voor de controle. Sabine helpt ons ook. Ik heb haar kamermeisjeskleden al bij elkaar gezocht.

TOM: Onderweg kwam ik onze trouwe postbode Karel ook nog tegen. Ik heb hem het een en ander uitgelegd en wat geld in zijn hand gedrukt. Hij komt straks met een aangetekende spoedbrief. *(trots)* Geadresseerd aan Anton Anreep, kledingfabrikant. Dat maakt vast een goeie indruk. Zo, en nu ga ik gauw naar zolder. In die oude kast hangt volgens mij nog het trouwpak van mijn grootvader. Ik trek het ook even aan, want als-het mij past, past-het Max ook. *(rechtsachter af)*

GERDA *(ruimt de kamer een beetje op. Staat met de rug naar de middelste deur)*: Tjongejonge, wat ben ik opgewonden.

MAX *(komt door middendeur naar binnen)*: Daar ben ik al. *(theatraal)* Max Woldring, uw redder uit alle moeilijkheden.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto